

MARIE VAREILLEOVÁ

Rozčarované

**Nevěří na prince,
ale ve vlastní sílu a v přátelství.**

Zmizení patnáctileté Sarah z městečka u kanálu La Manche skončilo před lety uvězněním hlavního podezřelého a spoustou dohadů.

Po dvaceti letech se novinářka Fanny vrací na místo tragédie, která poznamenala její mládí, aby o událostech napsala sérii článků. Jenže do rozkrývání dávného případu nemá zrovna chuť. Navíc stopy udivují, matou i berou dech... Za zmizením Sarah je totiž víc než jeden příběh. Kromě jiného i tajemství party dívek a složitá pavučina jejich vztahů. Román *Rozčarované* vypráví o přátelství a solidaritě, které jako jediné dokážou ve chvíli opravdové nouze splétat záchrannou síť.

Marie Varellaová, jedna z nejoblíbenějších francouzských autorek, s jemností a skutečným smyslem pro napětí obnažuje niterný mechanismus ženského přátelství v podmanivém, emocemi nabitém románu o dospívání a síle žen a jejich schopnosti držet spolu.

„Jde o příběh hlubokého přátelství. Skutečného, nezlomného. Takového, na které se nezapomíná. ... Je to zároveň temný příběh, příběh tajemství, nevyřčených slov, rozepří...“

„Zcela návykový román, ten příběh jsem si zamilovala od začátku do konce. Hlavní postavy upoutají svou silou i svými slabostmi.“

– čtenářské ohlasy

Rozčarované

Marie Vareilleová

ROZČAROVANÉ

Přeložila Hana Davidová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Désenchantées © Charleston, une marque des Éditions Leduc, 2022
Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates
Translation © Hana Davidová, 2024
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-852-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-851-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-344-5 (print)

*Všem mým kamarádkám za to,
že tu byly a po celý čas mě podporovaly, a to zejména:*

*Dianě, která prozářila mé dětství
svou nevšední fantazií, bezbřehou představivostí
a neodolatelným smyslem pro humor.*

*A Paulině, která mi volá každé úterý,
posílá ty nejkrásnější narozeninové maily
a na kterou je vždycky naprosté spolehnutí.*

„Ten, kdo již není tvým přítelem, jím nikdy nebyl.“
Aristoteles

*„Nikdy nevíte, jak silní jste,
dokud vaší jedinou možností není zůstat silný.“*
Bob Marley

SARAH

Ti, co vykládají, že před smrtí ti před očima proběhne celý tvůj život, zjevně ještě nikdy neumřeli. Mně před očima probíhají jen korkové díly stropního podhledu, mdlá světla zářivek a siluety v pláštích, které mě o překot tlačí k výtahu a vykřikují přitom slova, kterým nerozumím. Žádné vzpomínky už nemám. Člověk si minulost nevybaví, když před ním není budoucnost. Ráda bych ty probíhající vzpomínky viděla, to mi věř, už jen abych získala ještě nějaký čas s tebou. Ráda bych znovu viděla své dětství ubíhající na plátně, v sépiové, s praskáním a trhaně, jako by film mého života natočili v roce 1930. Jmenoval by se „Sařiny vzpomínky, příběh jedné lži“. Přineste popcorn, zhasněte v sále.

Ale ne. Nic. Zastavený mozek. Děs. Žádný obraz. Platí jediné: teď. Přítomný okamžik. Poprvé v životě tenhle pojem opravdu chápu. Udiveně sleduju, jak mi ten okamžik uniká mezi prsty, každou vteřinu jedno zrno písku, jedna kapka slané vody. Drahocenný, nepolapitelný kousek oceánu. Pár minut budoucnosti je tedy to jediné, co mi zbývá. A ty se nikdy nedozvíš pravdu. Mou pravdu.

Nástup do výtahu.

Stanu se zprávou v novinách. Můžu si myslet, že je to můj osud. Bude se o mně povídat u večeře, mezi sýrem a dezertem. „Pamatuješ na Sarah?“ Mráz, který přeběhne po zádech mým známým, to budu já. Špatná vzpomínka. Nepříjemný, ale jasný důkaz, že se to nemusí stát jen druhým.

Výstup z výtahu. Zvracím na růžový nemocniční úbor.

Nikdy jsem nezažila opravdový strach. Až do téhle chvíle.

One. Two. Three. Moje tělo přehozené na operační stůl. Pytel špinavého prádla. Už teď mrtvola.

Nikdy jsem nezažila opravdovou bolest. Až do téhle chvíle.

Dorazte mě. Ať už je po všem. Být mrtvá nemůže být horší než tohle.

Vzdálené hlasy se slévají. V zádech cítím chladný kov. Slyším racky, burácení vln. Mám vlhkou, slanou kůži.

Mezi prsty mi propadá poslední zrnko písku. Poslední vzpomínka na tebe.

The end.

Radši bych umřela ve svém rodném jazyce.

STRANA A:
ROZČAROVANĚ

Pracovní dokument Případ Sarah Leroyové – rok 1992

Za to, co se stalo Sarah Leroyové, neseme všechny odpovědnost. Já na tom také měla svůj podíl, i když mi trvalo celých dvacet let, než jsem pochopila a přijala roli, kterou jsem v tomhle příběhu sehrála. Neprozradím vám, kdo jsem. To není mým cílem, rozhodně nechci, aby si někdo domýšlel, že pravdu vynáším na světlo proto, abych se očistila, svalila vinu na druhé nebo se prostě zviditelnila. Mám za to, že pravda musí být někde zaznamenaná. Pro nás, pro Sarah a snad i pro vás. Abychom konečně, i když nedojdeme odpuštění, dokázaly žít s tím, co jsme udělaly.

V té době, ačkoli si všichni budou myslet opak, jsme měly morálku. Nebyla to zrovna morálka, která by nám bránila lhát policii, rodině, dokonce i sobě samým. Byla to morálka, kterou si člověk osvojí, když mu je patnáct a ještě není smířený s tím, že na tomhle světě není žádná spravedlnost. A právě ve jménu téhle morálky vám dnes píšu, dvacet let po oněch událostech.

Fotografie, která tyto stránky doplňuje, byla pořízena několik dní před zmizením Sarah Leroyové. Zleva doprava můžete vidět Angélique, která, bůh sám ví, v sobě neměla nic andělského, Morgane,

kteřou bychom dnes označili za „mimořádně nadanou“, Jasmine, v novinách a policejní zprávě blahosklonně nazývanou „dcera posluhovačky“, a Sarah Leroyovou. Pokud jste posledních dvacet let nestrávili zamrzlí v iglú někde v Grónsku, pak je zcela jistě zbytečné vám Sarah Leroyovou představovat.

Vím, že byste rádi věděli, kdo jsem, na tom ale ve skutečnosti vůbec nezáleží. My jsme totiž jedna entita, jsme „Rozčarované“. Tak jako má v gramatice stejně jako v životě mužský rod přednost před ženským, v našem příběhu „my“ vždycky stálo výš než „já“, a proto si také dovoluji psát jménem nás všech.

Nikdo nemůže očekávat, že by si ještě dneska někdo spolehlivě pamatoval, co se dělo toho léta, kdy Sarah Leroyová zmizela. Pokud jde o mě, já minulý týden snesla z pudy stoh kroužkových sešitů, do kterých jsem si psala svůj osobní deník, což bylo cvičení, jemuž jsem se věnovala téměř denně od šesté třídy až do konce studií. Znovu jsem si pročetla všechno, co se vztahuje k období, které se nás teď týká.

Vezměme to ale od začátku.

Sarah Leroyová se s Angélique nepotkala poprvé až ve stejné třídě na střední škole Victora Huga. A nebylo to tak, že se na první pohled přirozeně nesnášely, protože byly „ve všem jiné“, jak tvrdila média, když Angélique zadržela policie. Angélique a Sarah se poprvé setkaly na hřbitově, když jim bylo sedm nebo osm let. A bezpochyby by se nikdy tak nesblížily, kdyby k jejich prvnímu setkání došlo za jiných okolností. Je pravda, že neměly nic společného. Tím mám na mysli, že Sarah byla buržoazní dcera, zatímco rodiče Angélique vězeli po krk v dluzech. Nicméně hřbitovy jsou neutrální území, které vzbuzuje v lidech empatii, proto také mohly při jejich seznámení jít všechny předsudky stranou. Sarah měla na rozdíl od Angélique pádný důvod být toho dne na hřbitově v Bouville-sur-Mer: probíhal tam pohřeb její matky. Zato Angélique tam byla, protože, teď cituji, „miluje hřbitovy“.

Já osobně bych takové hobby považovala za znepokojující, ale Sarah se tím nijak nezatěžovala.

Sarah právě prodělávala fázi zármutku, které se říká popírání. Každé ráno se probouzela přesvědčená, že to byl jen zlý sen, a divila se, proč ji budí ostré zvonění budíku, a ne matčino vřelé objetí. Její otec Bernard Leroy ji musel nervově zhroucenou dotáhnout na pohřeb. Vzlykala tak hlasitě, že nebylo slyšet kněze. Babička ji rezignovaně vyvedla z kostela a Sarah hned zmizela. Kroky ji bezděky zavedly na hřbitov. Pokud jste nikdy nebyli v Bouville-sur-Mer, tak ten hřbitov tam pořád je. Nachází se na bílém útesu, který spadá rovnou do vod La Manche, nedaleko mysu Gris-Nez. Za pěkného počasí je vidět až do Anglie.

Angélique seděla se zkříženýma nohama na náhrobku vedle honosné, mechem porostlé hrobky a na sobě měla žlutý pršiplášť, který jí byl příliš velký. První, co Sarah vůči Angélique pocítila, byla palčivá závist, něco jako rána pěstí do břicha, když si představila, že matka téhle holky na ni určitě volala, ať se pořádně oblékne, než vyrazí ven. Někteří ještě měli milující mámu, která se starala, aby nedostali zápal plic. Sarah ji neměla. Život byl děsně nespravedlivý. Brzy ale zjistila, že Angéličini rodiče nejsou z těch, kteří by se zabývali podružnostmi jako zápal plic. Jenže v tu chvíli jí pršiplášť dospělé velikosti připadal jako symbol nesmírné lásky, o kterou sama už přišla. Příval slz zesílil. Ve vzteku mrskla kamínkem směrem k té neznámé, která ani netušila, jaké má štěstí. Angélique se otočila a věnovala vzlykající Sarah dlouhý pohled. Pak se zvedla z náhrobku, přišla blíž, objala ji a pevně stiskla. Voněla mořem a horkou čokoládou. Sarah cítila, jak se jí zklidňuje dech. Dlouho pak zůstala v náruči té holky, kterou nikdy předtím neviděla a která přesto byla prvním člověkem, jenž jí poskytl alespoň nějakou útěchu.

„Kdo ti umřel?“ zeptala se Angélique a přelétla pohledem její černé šaty a punčocháče.

„Máma,“ zašeptala Sarah.

„To je mi líto.“

Zavládlo ticho, pak ze sebe Sarah mezi dvěma vzlyky vysoukala: „Víš, která žena jako první přeplavala La Manche?“

Angélique zavrtěla hlavou. Netušila, jakou to má souvislost.

„Gertrude Caroline Ederleová v roce 1926. Byla to Američanka. Startovala z mysu Gris-Nez a do Doveru doplavala za čtrnáct hodin a třicet jedna minut. Tehdejší mužskej světovej rekord překonala o hodinu padesát devět. Vyprávěla mi to máma. Věděla spoustu zajímavějších věcí.“

I když se ta informace Angélique nezdála bůhvíjak poutavá, pokývala hlavou, ta kulturní osvěta, vzhledem k okolnostem dost zvláštní i zbytečná, na ni ale zapůsobila. Vzala Sarah za ruku a se vsí vážností se na ni zadívala.

„Je mi to líto, život je opravdu krutěj, hlavně k holkám. Jediný řešení je solidarita, to mi říkala Fanny.“

„A kdo je Fanny?“

„Moje starší sestra.“

Sarah neměla nejmenší tušení, co slovo „solidarita“ znamená, ale znělo jako tóny hudby, jako stupnice plná naděje, kterou v těchhle těžkých chvílích tolik potřebovala, a tak se Angélique zeptala: „Šla bys se mnou na pohřeb?“

„No jasně!“ vyhrkla Angélique, jako by ji právě někdo pozval na zmrzlinu.

Angélique byla nadšená z představy, že by snad mohla na vlastní oči vidět někoho mrtvého. A tak se obě šly postavit k čerstvě vykopané jámě připravené na rakev. V tichosti čekaly. Angélique občas utřela Sarah slzy umouněným papírovým kapesníčkem, který našla v kapse svého příšlástě. Pak už se rozezněly zvony a šedivý průvod členů rodiny, který se vydal za rakví, vešel jako hejno truchlivých havranů na hřbitov.

„To je děsně smutný, půjčím ti walkmana,“ zašeptala Angélique, „ukradla jsem ho sestře.“

Ani nečekala na odpověď, nasadila své nové kamarádce na uši sluchátka a vytočila hlasitost na doraz.

A tak to všechno začalo: Angélique navlečená v pršiplášti žlutém jako slunce, který jí padal až na paty, drží za ruku žalem ochromenou Sarah, a to vše za zvuků písničky *Smyslnost* od Axelle Redové.

DNES, FANNY

Fanny křečovitě svírala telefon a snad postě si četla právě došlou zprávu.

Neznámé číslo. 9.43

Máma včera umřela.

Pohřeb v úterý v 10 h.

Fanny se sestrou nemluvila už celá léta, věděla ale, že tahle zpráva nemohla přijít od nikoho jiného než od Angélique. Pomalu zvedla hlavu. Přes prosklenou stěnu své kanceláře viděla ranní hemžení spolupracovnic. *Máma umřela*. Kdy ji vlastně viděla naposledy? Při oslavě Oscarových třetích narozenin, to už je víc než devět měsíců. Marie-Claire jí tehdy nabídla, že si příští léto vezme vnuka na týden k sobě, a Fanny div nevyprskla smíchy. Pak jí ale došlo, že matka svou nabídku myslí vážně, a zdvořile ji odmítla. Už ani neví, jakou záminku si vymyslela. Pohádaly se a už si ani nezavolaly. Fanny se tráslý ruce. *Máma umřela*. Ráda by se zeptala, co má vlastně dělat. Měla by si s někým promluvit? Ne. Pracovní

život se s osobním nemíchá. Pro Fanny nejsou její kolegyně žádné kamarádky. Zvláště od doby, kdy ji povýšili na zástupkyni šéfredaktorky časopisu a začalo se o ní uvažovat jako o budoucí šéfredaktorce jeho online verze.

Potřebovala si dát kafe. Na dokonale uklizený pracovní stůl opatrně položila telefon, jako by šlo o choulostivý předmět, který může každou chvíli explodovat. Open space pak procházela v podivném rozpoložení, jako by za klapotu klávesnic zpomaleně proploovala akváriem.

„Baba Jaga dostane ten online, to je jistý. Polovinu lidí vyhází.“

Ta věta k ní dolehla zcela zřetelně a bylo to jako dostat bumerangem přímo do zubů. Obyčejné povídání u automatu na kafe, tentokrát evidentně o ní. Umřela jí máma a kolegyně jí přezdívaly Baba Jaga. Díky, hezký den i vám!

Rozhovor mezi Nathalie a Jeanne pochopitelně ustal, jakmile zaznamenaly její přítomnost. Fanny se tvářila jakoby nic, stiskla tlačítko „espresso bez cukru“ a čekala, až se kelímek naplní. Kolem se šířila příjemná vůně kávy i jemný závan paniky. Fanny se šla zavřít do své kanceláře, aniž by s nimi prohodila jediné slovo, nemá zapotřebí ztrácet čas podobnými nactiutřačnými řečmi. Navíc jí umřela máma, což je objektivně vzato přece jen horší než to, že ji dvě závistivé kolegyně nazývají čarodějnici.

Pár minut nato nicméně vyrazila na záchod a zadívala se na sebe do zrcadla. Nepřibrala. Své BMI už roky drží pod devatenácti. Byla Baba Jaga tlustá? Nejspíš ne, zato byla určitě šeredná. Všechny čarodějnice jsou šeredy. Podívala se na svá rovná záda, na své sice obyčejné, ale jemným a precizním líčením zvětšené oříškově hnědé oči, na svou hladkou kůži a dokonale střižené jemně fialové šaty. Zrcadlo neodráželo nic, co by jen zdaleka mohlo připomínat čarodějnici. Ta urážka se nemohla týkat jejího vzhledu. Takže ty dvě, díkybohu, útočily jen na její charakter.

Pokrčila rameny. Jistě, nebyla nijak milá ani zvlášť vstřícná, hlavně z nedostatku času, ale dělat z ní proto čarodějnici... Ctižádostivá, přísná a profesionální, to by jistě byla výstižnější slova.

Vrátila se do kanceláře a ve chvíli, kdy se chtěla pustit do práce, se rozezněl mobil. Od přečtení poslední zprávy se ho neodvažovala dotknout. Teď ho tedy zvedla. Urgentní výzva k návštěvě školy, kam chodí Lilou, její nevlastní dcera. Fanny se pokusila zjistit, o co se jedná, zeptala se, je-li možné schůzku přeložit na příští týden, ale výchovná poradkyně se oháněla naléhavostí.

„Tak mi aspoň dejte čas, abych si všechno přeorganizovala,“ vzdychla Fanny.

V rychlosti dopila kafe a instruovala asistentku (Audrey? Ambre? Nikdy si nemůže vzpomenout) o změnách, které má zařídit v jejím pracovním rozvrhu. Čtvrt hodiny nato už mířila k metru. *Máma umřela.* Nechá tu zprávu na potom. Odpoví večer, probeře to s Estebanem. Esteban jí vždycky dobře poradí. Zatím bude muset tu záležitost nechat a nějak se s tímhle evidentně mizerným dnem vypořádat. Zavřela oči, nadechla se a představila si, jak Oscarovi něžně vjíždí rukou do vlasů. Jakmile ji přepadne úzkost a cítí zrychlující se dech, stačí si představit, jak k sobě tiskne svého syna, jak vdechuje vůni dětského mýdla, cítí jeho vlhkou hebkou tvář. Napětí povolilo. Hlavně nesmí začít myslet na Angélique. Tohle není vhodná chvíle na nějaké panikaření.

Pracovní dokument Případ Sarah Leroyové – roky 1992 až 1995

Co říct o Angélique kromě toho, že doba, kdy dostala svému křestnímu jménu, byla jen krátká. Jako malé jí často říkali Zlatovláska, měla nevinnou kulatou tvářičku a obrovská jasně modrá kukadla. Od čtyř let jí každý rok v zimě o svátcích nasazovali pár andělských křídel z kartonu a stavěli ji do živých jesliček u východu z kostela, kde představovala archanděla Gabriela. Následkem toho Angélique prožívala mystické období, během kterého si nad postel věšela podobizny Terezie z Ávily. V přesvědčení, že je vyvolená Pánem Bohem, nadšeně hladověla během půstu, denně vykonala čtyři dobré skutky, pomodlila se tři zdrávasy a veškeré své kapesné svědomitě sypala do košíku na milodary. Jednou se v nedělní škole zmínila o své touze stát se knězem. Samozřejmě se jí vysmáli do očí a následné zjištění, že pro správné odsloužení mše je nepostradatelný penis, ji uvrhlo do deprese, která znamenala konec jejich církevních ambicí. Starší sestra Fanny jí osušila slzy. Pomohla jí vylepit plakáty Backstreet Boys a 2Be3 místo ikon a portrétů svatých, které se pak nešikovně pokoušely spálit v kuchyňském dřezu. Od toho okamžiku už Angélique neměla ani Boha, ani učitele a začala

dělat jen to, co chtěla a kdy chtěla, a nesnesla sebemenší omezení. Ustavičně lhala, kradla bonbony v krámě a potají se jimi cpala na hřbitově, kde měla své království. A pak došlo k události velmi dobře známé všem, kdo v devadesátých letech navštěvovali střední školu Victora Huga, říkalo se tomu „incident v loděnici“, a všechno se povážlivě zvrátilo. Ale to odbočuju, vraťme se k jádru věci, tedy k Sarah Leroyové.

Červenec a srpen roku 1992 uplynuly, jako by se ani malé Sarah nezhroutil vesmír, jako by snad měl proud dní pro člověka, kterému je osm a ztratil mámu, ještě nějaký smysl. V malém kině v Bouville už od loňské zimy promítali *Aladina*. Aby Angélique přivedla Sarah na jiné myšlenky, vzala ji na ten animovaný příběh celkem sedmkrát. Samozřejmě bez placení. Naučila ji, jak dovnitř vklouznout východem ve chvíli, kdy kino opouštějí diváci z jiného představení. Z kina šly na hřbitov, kde halekaly písničky z filmu a vířily prostorem; náhrobky jim sloužily jako létající koberce. Scény, které znaly už nazpaměť, si pak přehrávaly na šedivé písčné pláži, která se v jejich bujně fantazii proměnila ve zlatou poušť z *Tisíce a jedné noci*.

Sarah začala trávit většinu času se svou novou kamarádkou. Kamarádkou spadlou z nebe. Ostatní kamarádky povětšinou odjely na prázdniny a otec byl celý den zavřený u sebe v kanceláři. Její otec, Bernard Leroy, pracoval v Bouville-sur-Mer na radnici. „Oddal se práci pro budoucnost města“ (to je ironie, všimněte si těch uvozovek). Záhy začala k nim domů chodit na večere Vanessa, účetní z radnice. Na tu jedinou si Sarah později dokáže vzpomenout. Její mozek ale neuchoval jména ani podobu těch několika dalších žen, které se objevily před příchodem její macechy.

Bernard Leroy vlastnil jachtařský klub a jediný hotel v Bouville-sur-Mer (pořád tam stojí, hned za molem, nemůžete ho minout), tři restaurace ve Wimereux, jednu v Audinghenu, dvě v Audresselles

a tři nebo čtyři rekreační objekty na Opálovém pobřeží. To všechno zdědil po svém tchánovi, který v potu tváře od nuly vybudoval své malé impérium mušlí s hranolky. Bernard Leroy zbohatl bez nejmenšího úsilí, nepočítáme-li to, že se oženil se správnou osobou. Jeho hlavní nadání spočívalo v tom, že se uměl obklopovat lidmi, pečlivě si mezi nimi vybírat a ty, kteří by mohli jeho majetky spravovat co nejlépe, pak náležitě vytěžit. Nebyl vlastně podvodník, protože na to je potřeba odvaha, a tu on neměl, zato měl pružnou páteř a vezl se na výhodné vlně kamkoli, kam ho proud jeho zbabělosti zanesl. Není divu, že skončil v politice. Našeho drahého starostu jsem si tu dovolila představit proto, že v tomto příběhu vzdor všemu sehrál svou roli. Lépe také pochopíte, proč je pro mě tak důležité zůstat v anonymitě.

Zpočátku Angélique brala Sařino přátelství jako něco, co jí přirozeně náleží, nepocítovala zvláštní vděk. Dlužno dodat, že tehdy Angélique druhé přitahovala doslova jako magnet. Bylo to příšerně protivné. To, jak lidem jihly oči, jen co se na ni podívali, až vyráželo dech. Její úsměv měl tu moc vyvolávat něhu. Tedy alespoň do zmíněného incidentu v loděnici. A protože tenhle text má za úkol podat pravdu, přiznávám, že jsem na její kouzlo dlouho žárlila. Ráda bych řekla, že ten obdiv vzbuzovala svým charakterem, inteligencí či smyslem pro humor, ale nebylo to tak. Byla prostě taková, jak byste jen od malé holky v jejím věku mohli chtít: hezounká a celkem poslušná, aspoň jak se mohlo na první pohled zdát. Měla totiž i nebývalý talent na lhaní. S okouzlením malou Angélique to začalo velice záhy: lichotky, malé pozornosti v místních krámech, koblížek od pekaře, plátek salámu od uzenáře, „Ty jsi tak hezká, nemáš chuť na kousek našeho sýra?“ u lahůdkáře či meruňka darovaná zelinářem... Když šla na nákup, najedla se rovnou na celý den. Od každého mohla slyšet nějaký kompliment: na své tak krásně modré oči, tak blondáté vlasy, tak jemné rysy, o úsměvu ani nemluvě,

„učiněná Lolita“... a Anqélique se usmívala, hrdá na svou přezdívku a příliš nevědomá na to, aby se jí tohle naprosto nepatřičné srovnávání s Nabokovovou hrdinkou, manipulovanou a zneužívanou pedofilním otčímem, nějak dotklo.

Přátelství Angélique a Sarah bylo docela prosté. Čekaly na sebe na rohu ulice a pak se společně vydaly ke škole, jezdily na kole na pláž, pouštěly se na prknech do studených rozbouřených vln La Manche a pak zašly k Angélique na horkou čokoládu, kterou jim uvařila její starší sestra. V zimě se potají navlékaly do šatů a lodiček po Sařině zemřelé mamince, uklizených v krabicích na půdě. Angélique trvala na tom, že se musí ty krabice otevřít, a Sarah jí nakonec vyhověla. Sarah vždycky Angélique na všechno kývla. Ochotně přebírala role čarodějnic, víl či princů na bílém koni a nechávala Angélique, která k tomu byla svou oslnivou krásou předurčena, hrát princezny v nesnázích.

Jen co dorazily domů ze školy, už si telefonovaly a probíraly domácí úkoly, animované seriály, seznam dárek pod stromeček, chybějící samolepky do alba Lviho krále (měly dohromady jen jedno, Sařino). Účastnily se všech soutěží televizního Clubu Dorothee, po telefonu nebo přes minitel hlasovaly pro svůj oblíbený seriál (v takovém případě zašly k Sarah, protože Angélique schytala facku hned poprvé, kdy zavolala na číslo s předraženým tarifem). Až do šesté třídy bylo jejich největší ctížádostí získat jednu z úžasných cen, o které se soutěžilo, nebo aspoň podepsanou fotku, a stát se tím, komu blondátá moderátorka pořadu zavolá. Sarah jednou opravdu vyhrála červeno-modrý walkman. Bohužel ale propás-la telefonát od Dorothee. Nadlouho to byla jedna z nejnešťastnějších událostí jejího dětství. Přehrávač pak darovala Angélique, aby už nekradla ten sestřin. Angélique měla politováníhodný sklon neustále krást Fanny věci. Tenhle detail je důležitý pro to, co bude v příběhu následovat.

Přátelství Sarah a Angélique stálo na drobných radostech i starostech, které se dospělým zdály nicotné, jim ale vyplňovaly každodenní život. Na začátku školního roku si vždycky na první stránku v notýsku napsaly citát z Michela de Montaigne dokládající jeho přátelství s Étienнем de la Boétie, který objevily na jedné staré pohlednici: „Protože to byl on, protože jsem to byl já.“ Jejich přátelství bylo skutečně takhle prosté a nezpochybnitelné.

Angéličini rodiče (její otec ještě neopustil rodinu), kteří byli plně zaneprázdnění svou restaurací, leda tak láteřili, když přišel účet za telefon, a Sařin otec, zaměstnaný vlastní kariérou, se jen málo staral o to, s kým se jeho dcera stýká.

Od šesté třídy už bylo třeba jezdit autobusem do Saint-Martin, kde sídlila střední škola Victora Huga spojená s druhým stupněm. Cesta se dala zvládnout i na kole, ale šlo o větší vzdálenost, což bylo citelné zvlášť v zimě. Sarah, která do školního autobusu nastupovala jako první, vždycky své kamarádce držela místo, a protože Angélique trpěla při jízdě nevolnostmi, pokaždé vyjednala dvě místa v první řadě, aby se předešlo jakékoli nepříjemnosti. Řidič autobusu, dojatý takovou oddaností, nakonec sám dával na srozuměnou dětem, které se chtěly usadit vepředu, že se mají o jednu řadu posunout. Od té doby všeobecně platilo, že místa v první řadě vlevo patří Sarah a Angélique. Tak tomu bylo až do konce sedmé třídy. Pak už si vedle sebe nikdy nesesedly.

DNES, FANNY

V okamžiku, kdy Fanny vstoupila do kabinetu hlavní výchovné poradkyně, zavibroval jí v kabelce mobil. Rychle ho vytáhla a mrkla na displej. Byla to Catherine, velká šéfová z edičního oddělení alias Princezna slunce. Fanny, celá nervózní z toho, že nemůže telefon zvednout, chladně pozdravila a usadila se, značkovou kabelku položenou v klíně. Lilou, která seděla hned vedle, nijak nereagovala. S rukama v kapsách mikiny otráveně civěla na své conversky.

Fanny se musela držet, aby nezvedla oči v sloup. Myslela na schůzku, kterou musela posunout, aby tu mohla být, na obětované ošetření u kosmetičky, kam se objednala už před měsícem, na článek, který musí ještě večer odevzdat, na telefonní interview s jedním americkým hercem právě projíždějícím Paříží, které musela svěřit kolegyni, i když o něj celé týdny sama bojovala. Její celodenní plán byl naprosto přeoráný tímhle, už bůhvíkolikátým, předvoláním do školy. To všechno zas a znova kvůli Lilou. Pod stolem netrpělivě pohupovala nohou v karamelově hnědých lodičkách s vysokým podpatkem.

„Dobrý den, já jsem Ève Pocholleová, nová hlavní výchovná poradkyně.“

Fanny stiskla podanou ruku a hned se dala do vytukávání omluvné esemesky pro svou nadřízenou. Proč jí vůbec volala na mobil? Obvykle dává přednost mailům.

„Byla bych samozřejmě radši, kdyby k našemu prvnímu setkání došlo za jiných okolností... Takže vy jste matka tady Lilou...“

„Nevlastní!“

Fanny a Lilou to vyhrkly současně. Dvojitý výkřik zoufalství. Ève Pocholleová, která se zatím probírala složkou dívčích papírů, sebou trhla, překvapená důležitostí, jakou má podle všeho tohle upřesnění pro obě zúčastněné. Fanny si ve snaze zakrýt rozpaky začala upravovat neposlušný pramínek v jinak dokonalém účesu. Uvědomila si, že až příliš horlivě popřela jakékoli pokrevní pouto s tou puberťáčkou zmalovanou jako maškara, která se kaboní na vedlejší židli.

„Dobře. Její zákonný zástupce ale jste?“ zeptala se opatrně Ève Pocholleová.

„Svým způsobem ano,“ potvrdila Fanny.

S povzdechem se zadívala na Lilou. Dvoubarevná kštica, vyšisovaná mikina, rozedrané džíny... proč si proboha Lilou tak zakládá na tom, že musí vypadat, jako by ji zrovna vyhrabali z popelnice? Mohla by vypadat a na ostatní působit mnohem líp, kdyby se trochu upravila.

„Tak vidím, že to není poprvé, kdy má Lilou důtku kvůli chování... Lilou, mohla bys vysvětlit své matce... chci říct nevlastní matce, proč jsme dneska tady?“

Lilou hleděla na Ève Pocholleovou s jízlivým úšklebkem.

„Protože jsem dala průchod vlastní kreativitě? Protože svět není připravený na mojí genialitu? Protože už neexistuje vůbec žádná svoboda projevu?“